

Arrest

nr. 65 293 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2004 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 4 oktober 2004 wordt het verblijf geweigerd omwille van een kennelijk ongegronde aanvraag.

Op 28 januari 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Bij de Raad van State wordt op 25 februari 2005 een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van weigering van verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 oktober 2004.

Bij arrest nummer 197.442 van 28 oktober 2009 wordt dit beroep verworpen. Bij arrest nummer 197.441 van 28 oktober 2009 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen dat de verzoekende partij indiende tegen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf, gegeven door de Commissari-generaal op 28 januari 2005.

De verzoekende partij dient per aangetekend schrijven van 2 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 14 januari 2011 wordt de op 6 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, omdat niet was voldaan aan de documentaire verplichting. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen kopie van het internationaal erkend paspoort, van een gelijkgestelde reistitel of van de nationale identiteitskaart moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 28.09.2004, die onontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 01.02.2005. Vervolgens diende hij beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State op 24.02.2005. De beroepsprocedure bij de Raad Van State werd echter afgesloten op 28.10.2009.

Constante rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de procedure bij de Raad Van State van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren”. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing enerzijds motiveert dat zij zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet beroept die stelt dat zij geen kopie van het internationaal erkend paspoort, van een gelijkgestelde reistitel of van de nationale identiteitskaart moet voorleggen, rekening houdende met de lopende asielaanvraag en anderzijds dat zij na de uitspraak van

de Raad van State in haar asielprocedure haar dossier niet heeft geactualiseerd door geen identiteitsdocument aan haar dossier toe te voegen.

De verwerende partij citeert, zo doet de verzoekende partij gelden, vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat de verwerende partij verplicht is over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt.

De verzoekende partij heeft in het kader van haar asielaanvraag haar nationale identiteitskaart voorgelegd. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2. De verwerende partij heeft dan ook als asielinstantie hiervan kennis kunnen nemen en had een kopie moeten nemen voor haar administratief dossier. In toepassing van voormelde vaste rechtspraak kon de verwerende partij dan ook niet tot de bestreden beslissing komen.

Deze redenen tonen aan dat de ingeroepen motieven niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De motiveringsplicht is geschonden.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en voorziet verder een aantal uitzonderingen op de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken, met name wanneer diens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of er een toelaatbaar cassatieberoep tegen werd ingesteld en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken enerzijds, of de vreemdeling op geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

2.4.1. De verzoekende partij betwist niet dat zij, nadat haar asielaanvraag definitief was afgewezen, haar dossier niet heeft geactualiseerd mits het voldoen aan de documentaire voorwaarde als voorzien in de voormelde bepaling, maar doet in wezen gelden dat de verwerende partij reeds in het bezit was haar nationale identiteitskaart die zij in het kader van de asielprocedure heeft voorgelegd. Zij verwijst naar het door haar bijgevoegde stuk 2. De verwerende partij heeft, als asielinstantie, volgens de verzoekende partij hier dan ook kennis van kunnen nemen en had een kopie moeten nemen voor haar administratief dossier.

2.4.2. De Raad stelt vast, na onderzoek van het administratief dossier, dat de verzoekende partij dwaalt waar zij stelt dat zij haar nationale identiteitskaart reeds neerlegde in het kader van de asielprocedure. Het document bevindt zich niet in het dossier.

2.4.3. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de Commissaris-generaal in de beslissing van 28 januari 2005 aangaande de asielaanvraag van de verzoekende partij onder meer

stelde : *“U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven”*, en dat de Raad van State in zijn arrest nr. 197.441 van 28 oktober 2009, waarbij het beroep tot nietigverklaring tegen voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal wordt verworpen, deed gelden *“dat verzoeker aan de hand van zijn vluchtrelaas opwerpt dat hij bovendien niet in de materiële mogelijkheid verkeerde om identiteitsdocumenten of andere documenten te verzamelen en hij aldus binnen de perken van zijn mogelijkheden alle medewerking verleend heeft die van hem gevraagd werd”*, en *“dat verzoeker in hoofdzaak kritiek uit op één overweging van de Commissaris-generaal inzake het gebrek aan reis- of identiteitsdocumenten, waarvan hij overigens de feitelijke grondslag niet betwist”*.

2.4.4. Uit voorgaande volgt dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij haar identiteitsdocument heeft bijgebracht tijdens haar asielprocedure. Niet alleen maakt zij dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk, maar bovendien spreken de elementen van het dossier, die hierboven worden weergegeven, dit tegen.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.6. Het gegeven dat de verzoekende partij thans, bij haar verzoekschrift, een kopie overmaakt van haar nationale identiteitskaart doet geen afbreuk aan het vorige. Het kan de Raad er immers niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens worden voorgelegd na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de onontvankelijkheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

2.7. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS